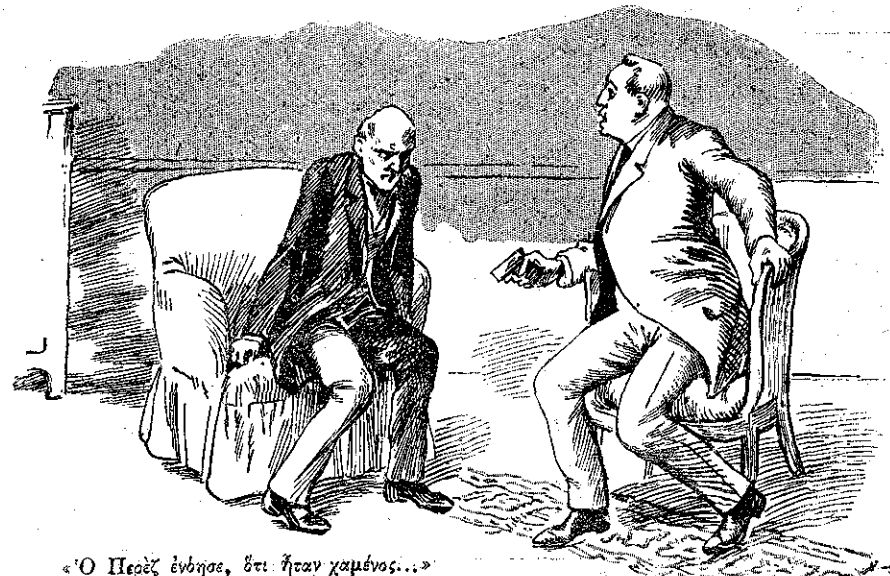

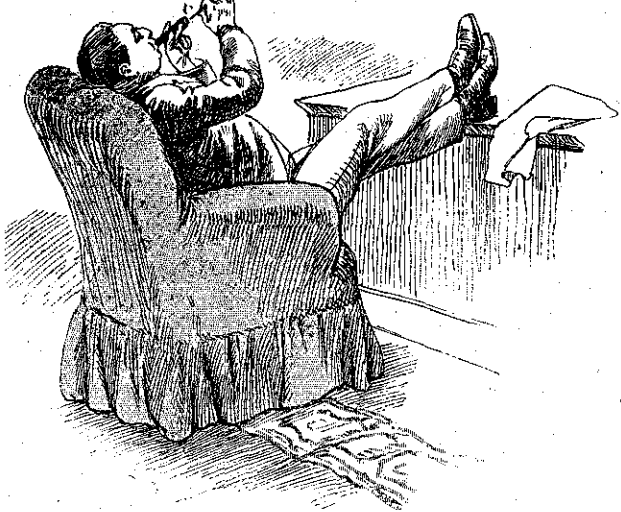

τὸν ξαναγύρισε εἰς τὴν πραγματικότητα.
— Σὺς χαιρετῶ, κύριε διευθυντά! τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ Βραζιλιανός. Δὲν με γνωρίζετε ἴσως... Εἶμαι ὁ ἐπισκέπτης ποῦ εἶχατε τὴν αὐθάδεια νὰ διώξετε σήμερα τὰ πόγυμνα. Ἄλλὰ ὁ Ζοζέ ντὲ Ἀλβαράδο, ἀγαπητὴ μου κύριε διευθυντά, ἄμα διώχεται ἀπὸ τὴν πόρτα, γυρίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Χά, χά, χά!
Καί με τὴν προσφώνησι αὐτῆ, ὁ κτηματίας ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια, ποῦ τὰ συνώδευσε ἀμέσως τὸ ἀργυρόχρο γελᾶσι τῆς Κολέττας. Ἐσθύμαινε τώρα κι' αὐτῆ, ὅστερ' ἀπὸ σιωπῆ τόσης ὥρας. Ἐπειτα ἦταν τόσο ἀστεῖο τὰ βλέπη κανεῖς τὸ φοβισμένον ὄφρος τοῦ διευθυντοῦ!.. Ὀχρὸς καὶ τρέμων, αὐτὸς ὤρμησε νὰ κτυπήσῃ τὰ κουδούνια τοῦ γραφείου τοῦ, ὁ Ἀλβαράδο ὅμως τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι.

«Ὁ Περέζ ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος...» (Σελ. 302, στ. γ')

— Περιττὸ, κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε. Τὸ κατὰστημα ὅλο κατέχεται ἀπὸ ἀνθρώπους δικούς μου.
Ὁ διευθυντὴς πολемоῦσε τοῦ κάκου ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χαλύβδινα χέρια τοῦ Ἀλβαράδο, ποῦ τὸν εἶχε πιάσει τώρα ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ξανακαθίσῃ εἰς τὴν πολυθρόνα του.
— Βοήθεια!.. ἐδῶ!.. βοήθεια!.. ξεφώνιζε ὁ Περέζ.
— Μὰ μὴ φωνάζετε λοιπόν ἔτσι!.. τοῦ ἔλεγε συγχρόνως ὁ Ἀλβαράδο. Δὲν σὰς εἶπα πῶς ὅλα εἶνε περιττά... Ἄμφιβάλλετε;... Ὅριστε!

«Ὁ Ἀλβαράδο ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά...» (Σελ. 303, στ. α')

Καί ὁ κτηματίας ἐσφύριζε δυνατὰ μετὰ τὴν ἀτημένα σφυρίκτρα του. Ἀμέσως ἢ πύρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε με ὀρμή καὶ μπήκαν οἱ ἔξι μαῦροι ποῦ φύλαγαν ἀπέξω.
— Ἄ! ἐσφύρισε ὁ κακώμιρος ὁ διευ-

θυντῆς, κατατρομαγμένος εἶνε λοιπόν ἐνέδρα, εἰσβολή, ληστεία;
— Τίποτέ ἀπ' αὐτὰ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλβαράδο εἰρωνικά πάντα. Δὲν ἠθέλατε νὰ με δεχθῆτε μετὰ τὸ καλὸ κ' ἐπειδὴ ἡ κόρη μου εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ κατὰστημα σας, ἔκαμα τρόπο γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία της. Αὐτὸ εἶνε ὄλο!
Ὁ Βραζιλιανός ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς εἶπε:
— Γυρίστε στὸ διάδρομο, παιδιά! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τώρα θὰ συνεννοηθοῦμε σὰ φίλοι μετὰ τὸν κ. διευθυντή, καὶ δὲν θάναγκαθῶ νὰ σὰς ξαναφωνάξω. Ὅπωςδὴποτε, ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ βγῆ κανένας ἀπὸ τὸ σπίτι.
Σὰν στρατιῶτες σὲ παράταξι, οἱ ἔξι μαῦροι χαιρετήσαν καὶ βγήκαν. Στὸ γραφεῖο ἔμειναν πάλιν οἱ τρεῖς. Ὁ Ἀλβαράδο τράβηξε μιὰ πολυθρόνα γιὰ τὴν Κολέττα, τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικά καὶ, γυρίζων εἰς τὸν καταστατισμένον διευθυντή, τοῦ εἶπε:
— Καί τώρα, φίλτατε κύριε, ἄς ἐξακολουθήσουμε τὴν ὁμιλίαν μας, ἀπὸ κεῖ ποῦ τὴν ἀφίσαμε τ' ἀπόγευμα.
* * *
Ὁ Περέζ ἐπροσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ.
— Κύριε, ἀποκρίθηκε,

ὁ τρόπος σας εἶνε ἀχαρκτηριστός... Δὲν ξέρετε, ὅτι τὸ Ψυχιατρεῖό μου εἶνε ἀναγνωρισμένον ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ὅτι θὰ δώσετε λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἐνοπλο εἰσβολὴ ἔς ἓνα δημόσιο Κατὰστημα;
— Μὴ λέτε τώρα ἀνοήσιες! ὑπέλαβε ἤσυχα ὁ Ἀλβαράδο.

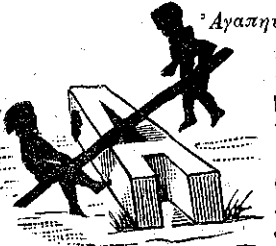
Καί ἀφοῦ ἐκάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νάταν στὸ σπίτι του, ἐξακολούθησε:
— Μὴ λέτε ἀνοήσιες, γιατί δὲν σὰς συμφέρει καθόλου νάνακατευθῆ ἡ Ἀστυνομία εἰς τὴν δουλειάν σας. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλά. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διευθύνετε αὐτὸ τὸ Κατὰστημα, ἐξαφανίσατε πολλοὺς δυστυχισμένους ἀρρώστους, ἐνοχλητικούς γιὰ τοὺς συγγενεῖς τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κ' ἓναν κάποιον Ζεζέ Ἴμπανέζ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Τότε ὁ διευθυντὴς ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος. Ὁ διάβολος μεταμορφωμένος ἦταν λοιπόν αὐτὸς ὁ φαιδρὸς καὶ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος;... Ἄρισε κατὰ μέρος κάθε ἀντίστασι καὶ, με ὑποτακτικὸ ὄφρος νικημένον, ρώτησε:
— Τελος πάντων, τί θέλετε ἀπὸ μένα, κύριε; Νὰρίσω ἐλεύθερον τὸν μικρὸ Γάλλο Δαλλινύ;
— Μάλιστα! αὐτὸ ἀκριβῶς ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω. Προσθέτω ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς χαλῶσῃ τὴ δουλειά, νὰ ζημιώσω τὸ ἐμπόριόν σας, θὰ σὰς πληρώσω ἐγὼ αὐτὰ τὰ δέκα κούβις ρέις, ποῦ θὰ ἐχάνατε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἄς εἶνε! γι' αὐτὰ ὅλα θὰ ξαναμιλήσουμε.
Ὁ δυστυχισμένος διευθυντὴς ἐσάστισε τώρα περισσότερο. Τί παράξενος ἄνθρωπος ἦταν αὐτός! Τοῦ προσέφερε χρήματα, ἐνῶ τὸ ρεβόλβερ ποῦ κρατοῦσε καὶ τὰ μυστικά ποῦ ἤξερε, ἦταν ἐπιχειρήματα πλέον ἢ ἄρκετα, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε!
— Κύριε, ἀποκρίθηκε με ταπεινῶσι, μιλεῖτε μ' ἓναν τρόπο, ποῦ... δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ με πείσῃ... Προσθέτω μάλιστα, ὅτι πείθομαι μετὰ μεγάλη μου εὐχαρίστησι. Κάμετέ με ὅπως θέλετε, εἶμαι στὰς διαταγὰς σας.
— Τί σούλεγα, μικρῆ; εἶπε ὁ Βραζιλιανός, γυρίζων εἰς τὴν Κολέττα μετὰ ὄφρος θριαμβευτικόν. Βλέπετε τώρα τί ἀξίζει ὁ μπαμπᾶς σου;
— Δὲν εἶχα γι' αὐτὸ καμμιά ἀμφι-

βολία! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶνε πιά καιρὸς νὰ ἰδῶ τὸν Ἑρρίκο καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν καλὴ εἰδησι.
— Ἀλήθεια, ἔκαμα ὁ Ἀλβαράδο. Κύριε διευθυντά... θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς φέρετε ἐδῶ τὸ παιδί;
— Τίποτε εὐκολώτερο! ἀποκρίθηκε ὁ Περέζ με προθυμία.
Καί σηκώθηκε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω ἄλλὰ ἡ Κολέττα τὸν ἐσταμάτησε εἰς τὴν πόρτα.
— Σταθῆτε! ἐρώμαξτε ἤθελε πολύ νὰ πάω νὰ τὸν φέρω ἐγὼ.
— Ἔχετε δικηρ, εἶπε γελῶντας ὁ κτηματίας. Τί λέτε κύριε διευθυντά; Δὲν μποροῦμε νὰ τῆς δώσουμε αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι;
— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὀδηγήσω τὴν ἐσποινίδα στὸ κελλί τοῦ κυρίου Δαλλινύ! ἀπεκρίθηκε πειθῆγιος ὁ Περέζ.
— Ἐμπρὸς λοιπόν! ὑπέλαβε ὁ Βραζιλιανός. Ὁδηγήσατέ τὴν σεῖς κ' ἐγὼ πάλι θὰ πῶ στὸς ἀνθρώπους μου νὰ σὰς συνδέσουν ὄχι γιατί δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ ἔτσι, χάριν τιμῆς...
Ἐτφύριζε, οἱ μαῦροι παρουσιάσθηκαν καὶ ὁ Βραζιλιανὸς τοὺς ἐνευσε νάκωλουθῆσιν τὸν κ. Περέζ, ποῦ ἔβγαине μετὰ τὴν Κολέττα. Ἐπειτα ἐκάλεσε τὸν Ἀνρικό καὶ τοῦ εἶπε:
— Σὲ παρακαλῶ, κάμ' ἓνα γύρον ὡς τὴν κουζίνα, γιατί πεθαίνω τῆς πείνας. Τίποτα δὲν ἀνοίγει περισσότερο τὴν ὄρεξι ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία, σὰν αὐτὴ ποῦ ἐκάμαμε ἀπόψε.
— Ἔννοια σας, ἀπεκρίθηκε φεύγων ὁ Πορτογάλος ὡς ὑπόσχομαι, ὅτι ἔς ἓνα τέταρτον, θὰ ἔχετε ἓνα λαμπρὸ γεῦμα.
Εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ὁ Βραζιλιανὸς ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔβαλε μάλιστα καὶ τὰ πόδια του, χωρὶς κανένα σεβασμὸν, ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου διευθυντοῦ, καὶ ἄναψε ἓνα ποῦρο τῆς Ἀβάνας, ποῦ εὐωδίασε ὅλο τὸ δωμάτιον.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'
Ἐνα παράξενον γεῦμα.
Μόλις ὁ διευθυντὴς ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιτοῦ, ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Ἑρρίκος, ἡ Κολέττα ὤρμησε μέσα καί, στὸ φῶς τῆς ηλεκτρικῆς λάμπας, ποῦ τὴν ἄναψε ὁ κ. Περέζ, ἐγνώρισε τὸν μικρὸ ἠθοποιόν, ποῦ ἐκοιμάτο ντυμένος στὸ κρεβάτι του καὶ ξύπνητε ἀμέσως...
Τὰ δύο παιδιά ἔμειναν μόνα, γιατί ὁ κ. διευθυντὴς ἔκρινε περιττὸ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν οἰκογενειακὴ αὐτῆ σκηνή.
Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ποῦ ἄλλαξαν, τὴσσι συγκίνησι αἰσθάνθηκε ἡ Κολέττα καὶ τέτοια ἐκπληξίς ἐκυριεύσε τὸν Ἑρρίκο, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥρα ἐκυττάζοντο χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προφέρουν λέξι.
Καθισμένος στὸ κρεβάτι, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἔτριβε τὰ μάτια, ἐκθαμβος,

σατισμένος, νομίζων, ὅτι βλέπει ἓνα ὄρατον ὄνειρον.
Ἡ Κολέττα πάλι κῦτταζε μετὰ λύπη τὸ ἰσχνόν, γλωμῶδ πρόσωπον καὶ τὰ βαθυλωμένα μάτια τοῦ μικροῦ τῆς εἰλου.
Πρῶτος αὐτὸς ἔβλυσεν τὴν σιωπῆ.
— Ἐσὺ!... ἐσὺ ἐδῶ!... ἐτραύλισε ἀδύνατον!..
Ἄντι νάπαντήσῃ, ἡ Κολέττα ὤρμησε στὸν Ἑρρίκο, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε πεντ' ἔξι φορές δυνατὰ. Ἐπειτα εἶπε:
— Τὸ κατάλαβες τώρα, ἐπεισθηκὸς εἶμι ἐγὼ;
Ὁ μικρὸς Σομῶ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι βρισκᾶται εἰς τὴν πραγματικότητα.
— Μὰ πῶς κατάφερες νὰ φθάσῃς ἐδῶ; ρώτησε.
— Σὺ δὲν μοῦ ἐγραψες νὰ ἔλθω;...
— Ναί... μὰ πῶς μπήκες;
— Ἀπλούστατα, ἐκυριεύσαμε τὸ κατὰστημα ἐξ ἐφόδου.
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἐπεται συνέχεια)

**ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ**

Ἐπισημασμένον, ἀγαπητοί μου,
ΠΟ τῆς ἐφημερίδας μαθαίνομε, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνέβη κάτι τι καταπληκτικόν:
Ἐνας μικρὸς Ἴρλανδός, ἓνα παιδί δεκαπέντε μόλις χρονῶν, χημικός ἀπ' αὐτῆ τῆς ἡλικίας, ἀνακάλυψε μιὰ βαρῆ, δηλαδὴ ἓνα καινούριον τρόπο βαρῆς ὑφασμάτων, ξύλων κτλ. χωρὶς ἀνελίαν. Θὰ πῆτε: εἶνε πολὺ σπουδαῖον αὐτό; Γιὰ τὴν Ἀγγλίαν σπουδαϊστᾶτον. Γιατί χωρὶς ἀνελίαν, ἡ βιομηχανία της δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα. Καὶ τὸ μονοπώλιόν τῆς ἀνελίνας τὸ εἶχε ὁ ἔχθρος, ἡ Γερμανία. Ἀπὸ ἐκεῖ προμηθεύονταν κ' ἡ Ἀγγλία τῆς βαρῆς ποῦ χρειαζόνταν τὰ πειράριθμα ἐργαστασία της. Ὁ μικρὸς Ἴρλανδὸς λοιπόν τὴν ἀπάλλαξε ἀπ' αὐτὸ τὸν ζυγόν. Ἐκαμε τὴν ἀγγλικὴν βιομηχανία νὰ νῆξαι τὴν ἰσχύ. Γιατί ἡ ἐφευρέσις του δοκιμάστηκε σ' ἄγγλικὰ ἐργοστάσια κ' ἔδωκε τὰ πῶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Κι' ἀμέσως ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔβγαλε τὸν μικρὸν ἐφευρέτην μισθόν. Καί τί μισθόν! Ἐξηνταπέντε χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνον. Ἡ ἐφημερίδες μάλιστα προσθέτουν τὴ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ μικρὸς δὲν παίρνει ἀπὸ τώρα αὐτὰ τὰ ἑπτὰ... γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλᾷ. Μένουν σὲ μιὰ Τράπεζαν καὶ τὸν παραδοθῆν ὅταν ἐνηλικιωθῇ. Δηλαδὴ μετὰ ἔξι χρόνια, ὅταν θὰ ἔχουν γίνῃ τετρακόσιες σχεδὸν χιλιάδες ὀλόκληρη περιουσία. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ

παιδί εὐτυχισμένο θὰ ζῇ μετὰ τοὺς τόκους.
Πολλὰ ἀπορίες καὶ πολλὰ θαυμαστικὸν προκαλεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ πρῶτον πρῶτον εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ ἐφευρέτη. Τόσο μικρὸ παιδί καὶ νὰ κάμῃ μιὰ τόσο μεγάλη καὶ πρακτικὴ ἐφευρέσις; Σπάνιον αὐτό. Τὰ «πρώιμα» παιδιὰ γράφουν συνήθως ποιήματα, συνθέτουν μουσικὴν, λύνουν προβλήματα, ἐφευρίσκουν καυμιά φορὰ καὶ ὀλόκληρη τὴ Γεωμετρία, — πρὶν τὴν διδασχῶν δηλαδὴ, — ὅπως ὁ Πασκάλ. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα παιδιῶν, ποῦ νὰ βρῆκαν κάτι πρακτικόν, χρήσιμον εἰς τὴν βιομηχανία. Ἐπειτα εἶνε ἡ γρηγορή αὐτῆ ἀναγνώρισις τῆς ἐφευρέσεως. Πῶς τὰ κατάφερε ἔτσι ἓνα παιδί; Γιατί ξερούμε, ὅτι καὶ μεγάλοι ἐφευρέται — ἡλικιωμένοι ἐννοῶ, — βλέπουν καὶ παθαίνουν ὡς ποῦ νὰ τοὺς δώσουν ἀκράσι, νὰ ἐξετάσουν τὴν ἐφευρέσιν τους καὶ νὰ τὴν παραδεχθῶν ἢ... νὰ τὴν ἀρρίψουν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἀναφέρονται μάλιστα πολλὰ παραδείγματα ἐφευρετῶν, ποῦ πέρασαν τὴ ζωὴν τους πτωχῆ, βασιανισμένη, καὶ μόνο στῆς τελευταίας τους ἡμέρας εὐτύχησαν νὰ ἀναγνωρισθῶν. Μερικοὶ μάλιστα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἰδοῦν αὐτὸ μετὰ τὰ μάτια τους, γιατί μόνο ἀφοῦ πέθαναν εἰς τὴν ἐσχάτῃ ἀθλιότητα, ἀναγνώρισθη ἡ ἐφευρέσις τους κ' ἐπλοῦνται... ἄλλους.
Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἄλλαξε. Τώρα, βλέπετε, καὶ τὰ παιδιά κάνουν σπουδαίους ἐφευρέσεις. Καὶ ἡ Κυβερνήσις δίδουν ἀκράσι ἀκόμη καὶ στὰ παιδιά. Αἰτία ὁ πόλεμος. Τὰ ἐμπόλεμα Κράτη, ὅπως ἡ Ἀγγλία, κυττάζουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα ὅπως μποροῦν. Παρουσιάζεται ἓνα παιδί μετὰ μιὰ ἐφευρέσι. Ἄλλη φορὰ ἴσως θὰ τὸ γελούσαν, θὰ τὸ ἐδιωγνόν. Σήμερα τὸ ὑποδέχονται μετὰ χαρὰ καὶ μ' ἐλπίδα. «Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λένε, ποῖος ξέρεσι τί μπορεῖ νὰ βγῇ;» Ἔτσι, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἔγινε ἀμέσως μιὰ Ἐπιτροπὴ, ποῦ ἐξετάσε τὴν βαρῆν τοῦ μικροῦ Ἴρλανδοῦ. Τὸ ἴδιον θὰ γίνονταν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Ὁ νικημένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάναται, κατὰ τὴν παραίμια, καὶ νὰ ποῦ καυμιά φορὰ, τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς ἀπελπισίας εἶνε σωτήριον. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει πιά ἀνάγκη ἀπὸ τῆς ἀνελίνας τοῦ ἔχθρου. Ἡ βιομηχανία της ἐξακολουθεῖ καὶ χωρὶς τὴν Γερμανία, ποῦ τὴν εἶχε στὰ χέρια της. Κι' αὐτὸ ἡ μεγάλη Ἀγγλία τὸ βρῖσκει ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμενε: ἀπὸ ἓνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν!
Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ντραπῆτε, ὅσοι ἔχετε αὐτὴ τὴν ἡλικία, ποῦ δὲν ἐκάματε ἀκόμη καυμιά μεγάλη ἐφευρέσι. Ὅλοι δὲν κάνουν ἐφευρέσεις! Ἀπεναντίας, μπορεῖτε νὰ καμαρώσετε, νὰ υπερηφανευθῆτε, γιατί κάνουν καὶ παιδιά τῆς ἡλικίας σας..
Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια).

Κ' εξαφνα, εξέβαλε νέαν κραυγήν, — κραυγήν θριάμβου αὐτὴν τὴν φορὰν. Εἰς τὸν νοῦν του εἶχε γίνη φῶς.
Ἡ Μιμόζα ἦτο κόρη τοῦ πρίγκηπος Ἰβανῶρ καὶ τοῦ τὴν εἶχαν κλέψῃ!
"Ὅσον μυστοστορηματικῆ, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἀν' ἐφαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτῆ ἢ ὑπόθεσις, ὁ Τῶνης τὴν παρεδέχετο, διὰ τὸν ἀπλοῦστερον λόγον ὅτι δὲν εὕρισκεν ἄλλην πιθανωτέραν.
«Ναί, ἐπανελάμβανε συνεχῶς εἶνε κόρη σου καὶ τοῦ τὴν ἐκλεψαν!»
Καὶ χωρὶς δισταγμῶν, ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του: Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρίγκηπα, — νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἀμέσως.
"Ὁ μικρός μας φίλος ἦτο λοιπὸν εἰτοιμωστῶρα νὰ τρέξῃ ὅταν, εξαφνα, ἀστραπιαίως, ἐνθουμήθη τὰ λόγια τοῦ Ἐένου μετὸν μανθῦαν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν ἡμέραν ποῦ τοῦ παρέδωσε τὴν Μιμόζαν.
«Νὰ μὴν ξεγῆνατε τὴν ὑπόσχεσί σας, ὅτι δὲν θὰ πῆτε τίποτα σὲ κανένα. Ἄλλοτῶτα, δυστυχία σὲ σᾶς... καὶ σ' αὐτὴ!»
Ἐὐ Τῶνης ἐσταμάτηεν ἀναποφάσιτος.
Τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ;... Νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ σιωπήσῃ;...
"Ὀλίγη στιγμή σκέψεως τὸν εἰπῶσαν ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶπεν ἐκεῖνα τὰ πειλητικὰ λόγια.
Ἐκτὸς τούτου, ἔκρινεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ περισσότερον τὸ μυστικὸν ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ μία μόνη του λέξις ἠμποροῦσε νὰποδῶσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα ὅλην του τὴν χαρὰν καὶ ὅλην του τὴν εὐτυχίαν.
"Ὁρμησε καὶ πάλιν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλά, τὴν στιγμήν ποῦ εἰτοιμάζετο νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλι, παρουσιάσθη ὁ Ἰβάν.
— Μὰ τί ἔγεινες; τοῦ ἐφώναξε ἰσχυρῶς τὰ βόηδες αὐτῆ τὴν ὀμπρέλλα;
— Ἀ, ναί, τὴν ἔλαχνα!.. ὑπέλαβεν ὁ Τῶνης ζῶντῶρα. Νὰ ξέρετε ὅμως!..
— Τί;... τί συμβαίνει λοιπὸν; ἀπορῶσεν ὁ Ἰβάν.
— Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῆ (*) καὶ ἐγὼ ξέρω ποῦ βρίσκεται! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης μετ' ἄσπετον τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν.
Καὶ εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του, ἔπῃρε πάλιν τὸ μενεαλὶδὸν ἀπὸ τὴν ἐστῆσαν καὶ παρουσίασε τὴν εἰκόνα εἰς τὸν ἐπιστάτην.
(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 297.

«Ὁ πρίγκηψ ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας...» (Σελ. 304, στ. γ')

ἀπὸ τὸ στηθος τοῦ γηραιοῦ ὑπῆρέτου:
— Ἡ Ναδία ζῆ!.. Ἡ Ναδία ζῆ!..
Καὶ ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ποῦ ἔκαμε τέτοιον θαῦμα.
Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἤκουσαν ὀπίσω των κρότον πίπτοντος σώματος καί, στραφέντες, εἶδαν τὸν πρίγκηπα ἐξηλωμένον εἰς τὸ παρεόν.
Ἐτρεξάν ἀμέσως εἰς αὐτὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εὐτυχῶς εἶχε μόνον λιποθυμήσῃ.
Ἐὐ πρίγκηψ, βλέπων ὅτι ἠπειλεῖτο θύελλα, εἶχε παραιτηθῆ τὸ περιπάτου. Διέταξε λοιπὸν ν' ἀποζεύξουν τὴν ἀμαξίαν καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν βίλλαν.
"Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δω-

ματίου του, πρὶν εἰσελθῆ, ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ἐπιστάτου καὶ τοῦ μικροῦ γ κ ρ ο ὑ μ κ ' ἐπέσει λιπόθυμος.
Δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀντιβῆ εἰς τὴν μεγάλην συγκίνησιν, ποῦ τῷ ἐπροξένησεν ἢ εἰδῶσις, ὅτι ἡ κόρη του, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε πλέον ἠλπιζε νὰ ἐπανιθῇ, ἦτο ζωντανή καὶ εὕρισκετο τόσον πλησίον του... Ἐὐτυχῶς, ἡ λιποθυμία αὐτῆ δὲν διήρκεισε πολὺ. Ὁ Τῶνης καὶ ὁ Ἰβάν, σκυμμένοι μετ' ἀγωνίαν ἀνωθέν του, δὲν ἄργησαν νὰ ἰδοῦν τὰ χεῖλη του ἀνοιγόμενα, ἐνῶ ἕνα γλυκὺ μειδίαμα, — τὸ πρῶτον ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, — ἐρώτιζε τὸ ὄχρον καὶ ἰσχνὸν πρόσωπόν του.
— Ζῆ ἡ μικρὴ μου Ναδία!.. ἡ ἀγαπημένη μου Ναδία ζῆ!.. ἐπιθόρυνεν ῥ πρίγκηψ ὡς ἐν ὄνειρῳ.
Ἐὐ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης, ἀνταλλάσσοντες βλέμμα, ἐσυλλογίσθησαν, ποίαν χαρὰν ἀνεκφραστον θὰ ἠσθάνετο ὁ κύριός των ὅταν, συνερχόμενος ἐντελῶς, θὰ ἐμάνθανεν ἀπὸ τὸ στόμα των, ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ εἶχε γίνη ἔξαφνα ἢ πλέον ἀνέλπιστος, ἢ πλέον γλυκεῖα πραγματικότης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' Πολύ ἀεγὰ.

Μῆλις συνελθὼν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του, ὁ πρίγκηψ ἠναγκάσθη νὰ κατακληθῇ. Οἱ ἰατροί, προσκληθέντες ἐν σπουδῇ, ἐροθήθησαν μήπως, ἀπὸ τὸν μεγάλο κλονισμόν ποῦ ὑπέστη πρὸ ὀλίγου, ἐξεδηλοῦτο κανένας ἐγκεφαλικὸς πυρετός. Καὶ ἔδωσαν αὐστηρὰν διαταγὴν: Ὁ ασθενὴς, μέχρι διαταγῆς νεωτέρας, δὲν ἐπρεπε νὰ δεχθῇ κανένα οὔτε αὐτὴν τὴν κόρην του, ὅταν θὰ τὴν ἐφεραν εἰς τὸ σπίτι.
Ἄλλως τε, ὡς ἐάν ἐσχηματίσθη ἔξαφνα εἰς τὴν μνήμην του ἕνα μέγαν κενόν, ὁ πρίγκηψ δὲν εἰκοτόνθη ἐνθυμούμενος τί συνέβη. Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Ἰβάν καὶ τοῦ Τῶνης, δὲν τοὺς ἔκαμε καμμίαν ἐρώτησιν, κανένα ὑπαινιγμὸν δι' ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ στόμα των.
Ἐὰ εὕρισκοντο λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ τοῦ τὰ ξαναποῦν' καὶ ὁ ἐπιστάτης, διὰ νὰποφύγῃ τὸν νέον κλονισμόν, ὁ ὁποῖος ἠμποροῦσεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σκοτώσῃ τὸν κύριόν του, ὠρίσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.
Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἰβανῶρ ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεύρῃ μίαν χαμένην του κόρην, διεδόθη ἀστραπήδον ὄχι μόνον εἰς ὅλην τὴν βίλλαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν καὶ ὅλοι ὅσοι τὴν ἐμάθαν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ διαβεβαιώσουν ὅτι... πρὸ πολλοῦ εἰχαν μαντεύσῃ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν εἶχε κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ μόνον.

Ἐν πάτῃ περιπτώσει, ὄλοι γύρω εἰς τὸν πρίγκηπα ἦσαν κατευχαριστημένοι νὰ συλλογίζωνται τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία θὰ τὸν ἔκαμνε γρήγορα καλῶν.
Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Τῶνης ἀπέφυγε τὰς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμναν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν... Ἡ χαρὰ του ὅθεν ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ μιᾶς καὶ πλέον ὥρας, ἐπεριποιεῖτο τὸν ἀσθενῆ, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο καλλίτερα καὶ ὅτι θὰ ἐπωφελοῦντο, διὰ νὰ ὑπάγουν ἀμέσως καὶ οἱ δύο νὰ φέρουν τὴν Ναδίαν.
«Ὁ τί εὐτυχία! τί εὐτυχία!.. ἐφώναξε χειροκροτῶν.
Ἐὐ ἐπιστάτης ἐκάλεσε τὸν σωφῆρ.
— Μάρτε, τῷ εἶπε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γὰρ τὸ Σαιν-Μαξίμ.
— Πῶς, ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ σωφῆρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ζῶηροτέραν δυσάρεθειαν.
— Ναί, ναί, θὰ πάμε ἀμέσως! ὑπέλαβεν ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν παραστάσιν του, δὲν παρατήρησε τὴν ἔμφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Μαρτίου. Ἡ δεσποινὴς Ναδία πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ σίτι τῆς τὸ γρηγορώτερον!
— Πολὺ καλά. Τί ὥρα θέλετε νὰ φύγωμε;
— Ἀμέσως τώρα, τοῦ εἶπε!
— Πολὺ καλά. Πηγαίνα νὰ εἰτοιμάσω τὸ αὐτοκίνητο!
Ἐὐ σωφῆρ, μετ' ἄσπετον λέξεις αὐτάς, ἐφυγε τρέχων, ὁ δὲ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ προγευματίσουν βιαστικῶν.
Ἐὐ γέρον ἐπιστάτης, ποῦ δὲν ἠμποροῦσε τώρα πλέον νὰ ἔχη μυστικῶν ἀπὸ τὸν μικρὸν του προστατεύμενον, τῷ διηγήθη τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ἐνός ἔτους, εἶχε βυθίσῃ εἰς πένθος τὴν οἰκογένειαν Ἰβανῶρ.
Ὅτως ἔμαθεν ὁ Τῶνης, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἶχε μείνη ἐνωρὶς χῆρος μετ' ἑμῶν κόρην, τὴν Ναδίαν, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀγγελικὸν μειδίαμα τὸν ἐβοήθησε διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν βαθυτάτην θλίψιν ποῦ τοῦ εἶχε προ-

«Ἡ Ναδία ζῆ!» (Σελ. 304 στ. 6')

ξενήσῃ ὁ θάνατος τῆς καλῆς συζύγου του. Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν, — πρὸ δεκαοκτῶ σχεδὸν μηνῶν, — τὸ κοριτσάκι, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε μόνον του εἰς τὸ πάρκον τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου, ἀνηράγῃ μυστηριωδῶς καὶ ὅλοι αἱ ἐρευνοῦνται τῆς ἀστυνομίας, ἄν καὶ ἔγειναν ἀμέσως, ἀπέβησαν ἀκαρποῖ.
Φαντάζεται κανεὶς τὴν θλίψιν τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, κατόπιν τῆς νέας αὐτῆς συμφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπῆρχετο πρὶν ἐπουλωθῇ ἀκόμη ἢ πληγῇ, ποῦ εἶχεν ἀνοιξῆ εἰς τὴν καρδίαν του ἡ πρώτη!
Ἐὐλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ σκληρὸν κτύπημα καὶ τότε οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ νὰ κάμῃ ἕνα μακρὸν ταξεῖδι, μετ' ἑλπίδα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ εἴρῃ εἰς αὐτὸ τὴν λήθην ἢ τοῦλάχιστον κάποιαν ἀνακούφισιν.
Ἐὐ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν μεγάλην του λύπην, δὲν εἶχε πλέον ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, ἐπεβίβασθη τῆς θαλαμηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μετ' ἑαυτὸν Ἰβάν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ μικρὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν τὸν εἶχε μεγαλώσῃ.
Ἄλλ' ἡ ἀναγῶρσίς του δὲν διέκοψε τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας, αἱ ὁποῖαι ἀπεναντίας ἐξηκολούθησαν μετ' ἀμελείας ἀκόμη δραστηριότητα.
Κατ' ἀρχάς ὑπετέθη, ὅτι ἡ μικρὴ Ναδία ἀνηράγῃ ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγά-

«Μάρτε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γὰρ τὸ Σαιν-Μαξίμ.» (Σελ. 305 στ. α')

Νὰ τυναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὄνοματα: ἀρχαίου θεοῦ, ὄρους τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαίου ἀττικοῦ συγγραφέως, ἀρχαίου ἀθηναίου στρατηγοῦ, ἱεροῦ πλοῦτου καὶ θηρίου.
γ) Πίνγμα
Ἐἰμεθα δύο ἀδελφαὶ Διάφοροι τὴν φύσιν Ἐάν εἰμπορῆς, ἀπὸ αὐτὰ Σὺ μάντευσε τὴν λύσιν: Ἡ μία τὸν ὑπνον ἀγαπᾷ, Ἡ ἄλλη τὴν ἀγάλλῃ Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς, Κ' ἡ Ἀρτεμις τὴν ἄλλην.

παρὰ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶρ.
("Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

— Ὁ θεῖ μου!.. ἕνας ἀπάχης!.. Βοήθεσά! Δὲν τὸν βλέπετε;

β) Παίγνιον

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

ΔΩΝ	ΟΝ	ΜΩΝ		
ΛΕ	ΝΟ	ΠΗ	ΠΟ	ΕΕ
ΠΑ	ΚΙ	ΦΩΝ	ΔΙ	ΡΑ
ΛΟΣ	ΩΝ	ΣΕΙ		

Νὰ τυναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὄνοματα: ἀρχαίου θεοῦ, ὄρους τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαίου ἀττικοῦ συγγραφέως, ἀρχαίου ἀθηναίου στρατηγοῦ, ἱεροῦ πλοῦτου καὶ θηρίου.

γ) Πίνγμα

Ἐἰμεθα δύο ἀδελφαὶ Διάφοροι τὴν φύσιν Ἐάν εἰμπορῆς, ἀπὸ αὐτὰ Σὺ μάντευσε τὴν λύσιν: Ἡ μία τὸν ὑπνον ἀγαπᾷ, Ἡ ἄλλη τὴν ἀγάλλῃ Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς, Κ' ἡ Ἀρτεμις τὴν ἄλλην.

δ) Διὰ τοῦς Τελλομαδεῖς

Ἐστῆλη ὑπὸ Χρυσουγῆς Β. Γοῦτσάνου
L*s'l*1-l*t*t*p*r-t*t-t-l*m*nd*
Νἀναγνωςθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.
Ἀλήθεια: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Ἀῶσεις τοῦ 36ου φύλλου

α.) Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κῦθηρα.— β.) Τριγωνομετρία (τρίγωνο μετ' ἑνὶ.)— γ.) Les peines que nous causerons aux autres, retomberont sur nous.

